

'Αντίο ... φεύγω ... μὴν ἀμελήσης
τὸν γέρο Μπαρμπα νὰ μὲ φιλήσης.
Δός μου κανένα παληὸ σου ρούχο,
μὰ φιλήσῃ μου γλυκὰ γλυκὰ
καὶ τὸν Μυλλόρδο συνταξιόχο,
ποῦ μὰς ἀφίνει σπαρακτικὰ.

Ἦς τοῦ Τρικουπη πὺς δίχως ἄλλο
θὰ 'πὼ κι' ἐκείνης τῆς Ρεναβάλο
πὺς ἀνεκόπη ξανὰ 'στὴ μίση
πρὶν μπαταρία δευτέρα πίση.

'Ὅλων τὸ μέλλον εὐρὸ ξανοίγω ...
ἀντίο ... φεύγω ... μὰ πρὶν νὰ φύω
τὸ τακτικό σου δίξου λεμποῦτι,
καὶ νὰ κι' ἐκείνη καὶ νὰ καὶ τούτη.

Χαίρετε, φίλοι καὶ Κορδονάτοι, κι' ὁ Θεωδώρακης μὲς 'στὸ Παλάτι.

Ἦχῆτε, κώδωνες βραεῖς, ἤχῆτε, κωδωνίσκει...
ὁ Θεωδωρὸς γιὰ βίξιτα 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει ...
'ἦγε νὰ 'βρῆ τὸν Τσαρβίτης κι' ὁ Βασιλῆας τὸν 'βρίσκει
καὶ μίσα 'στὸ Γραφεῖο του αἰώσιως τὸν πηγαίνει.
Σφίγγει τὰ χέρια του τὰ δῶδ, τοῦ κάνει κοπλιμέντα,
κι' ἀρχίζουν τὴν κουβίντα.

'Ὡ κύριέ μου Βασιλεῦ, ὁ Θεωδωρὸς τοῦ λίγει,
μὴ λησμονῆς πὺς μ' ἔπαυσε ἀδικῶς μὴν ἡμέρα,
μὰ σήμερα μὲ δέχεται ἡ σεβαστὴ σου στήγη
κι' εἰσπνέει ζωοπάρχον Βασιλικὸν αἶρα.

Ἐπιθυμῶν παράποτε πρὸς τὴν Αὐλὴν ν' ἀρίσω
κύπτω πρὸ τῆς κυρίας μου Μεγαλειότητός σας,
ἀν κι' ἄλλοτε μ' ἠνάγκασε τὸν σκούφον νὰ φορέσω,
αὐτὸν ποῦ σήμερα φορεῖ ὁ πρὶν ἀγαπητός σας.

'Απανταχοῦ θὰ σαλπισθῆ πὺς ἔγινε δεκτός,
μοῦ φαίνεται δ' ὡς ὄνειρον ἑαρινῆς νυκτός
'στὸν σιδικαστὸν μου κύριον νὰ κάθωμαι καρσί ...
ὦ κύριέ μου δούλος σας ... ὦ Βασιλεῦ μερσί.

Τοιουτρόπως ὁμιλεῖ, κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἀγάπην
πρὸς τῆς Κορδόνος ἀπαντᾷ τὸν κραταιὸν σατράπην,
κι' ὁ Θεωδωρὸς ἐσάστισι μὲ τὰ γλυκομιλήματα
καὶ μαθημῆνος αἰ πιστῶν θερμὰ χειροφιλήματα,
ἐξέχασε κι' ἐπρότεινε 'στὸν Ἀνακτα τὸ χεῖρ
γιὰ νὰ τοῦ τὸ φιλήσῃ,
μὰ τὸ 'δικό του πρὸς αὐτὸν κι' ὁ Βασιλεὺς προσφέρει
χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Και Κορδόντων ἔξωθεν περιχαρῆς χερσὶ
 τὸ τίλος ἔγκωμιζε νηστειαίς ἑπάρτους,
 Κορδόντος ὁ Βασιλεὺς φωνάζει σεβερὰς,
 Κορδόντος κί' ὁ Τσαρέβιτις ἀπὸ τῆν κάμαρά του.

Κορδόντος ἀνέραζε κί' ὁ νίος Κωνσταντίνος,
 Κορδόντος ἰδίους κί' τῆς Ἀλλῆς τὸ σμήνος,
 Κόρδονος κί' ἡ Πριγκήπισσα μισθ' ἔλιων τῶν Πριγκήπιων,
 ἠπόταν κί' ἡ Βασίλισσα τὸν Θεοδωρὶ ζυγώνει
 καὶ λέγει Κορδόνταρος, μὰ μίση ἀπὸ τὸν κήπων
 σκούλει Κορδοναρεῖμπαρος καὶ τὸ χρυσὸ παγγόνι.

Ὁ Θεοδωρὶς 'στ' Ἀνάκτορα... βαρεῖται τὰ βριλιά...
 ὦ! τί τούρη καὶ τί τρούρη τοῦ νοῦ καὶ τῆς σαρκός...
 ὡς ἔξω τὸν συνώδευσε κί' ὁ Μῶψ τοῦ Βασιληῆ
 Κορδονακουμπάρκος γαυγίζων διαρκῶς.

Ὁ Θεοδωρὶς 'στὴν Κηφισιά γιὰ ἄλιγο ζεῦμι καὶ δροσιά.

Μετὰ τὴν πολυβρύλλητον ὑπόδοχὴν ἐκείνην
 ὁ Θεοδωρὶς μονολογεῖ μ' ἀνέραρστον γαλήνην.

«Ὀύρανος γαλανὸς ἀπὸ πᾶνω,
 ἀνθιμῆνο τὸ κάθε κλαδί,
 συντροφιὰ μου τᾶνθῶν τὸ πλᾶνος
 τὸ Κορδόνι κί' αὐτὸ κελαιδί.

Μὲ φωνὴν ὡς ἐκ βάθους στομάχου
 ὄλ' ἡ πλάσις Κορδόνι φωνάζει,
 κί' ἕνα πλῆθος ἀκούω βατράχων
 κορονεῖς κορονεῖς νὰ κοάζη.

Φύσα, Βορειαὶ γλυκίωτατε, Βορειαὶ τῆς Δεκλείας,
 καὶ πνεῦμα Βασιλείας,

φύσα, Βορειαὶ, νὰ σκορπισθοῦν μηχανορραφὰ πνεύματα,
 φύσα, νὰ σκίψουν δαινεῖται 'στου Θεοδωρὶ τὰ νεύματα,
 φύσα, Βορειαὶ μου, φύσηξε νὰ πάρουν τὰ πανιά μου,
 φύσα, Βορειαὶ, νὰ βροῦν βοσκή τὰ τόσσα λαγυραγιά μου.

Φύσα, Βορειαὶ, καὶ δρόσιση κορμί κατακαυμένω,
 φύσα, Βορειαὶ, καὶ γόσταση τὸν Μπάρμπαν τὸν πικυμένο,
 φύσα, Βορειαὶ μου, φύσηξε σὶ χεῖλη φλογερὰ
 ὁ κυριὸς μοι κί' ὁ λαὸς νὰ μάθη τὴν ἀλήθειαν,
 φύσα καὶ πάρε με γοργὸν 'στὰ γαῦρα σου πετὰ
 ὡς ὁ Βορέας ἄλλοτε τὴν νύμφην τὴν Ὀρειθιαίν.

Φύσα, Βορειαὶ, νὰ μιστωθοῦν καταξέρα στελεχίη,
 φύσα, κί' ἡ στρουγγ' αἰγάτιος καὶ μετρημὸ δὲν ἔχει,
 φύσα, Βορειαὶ, 'στ' Ἀνάκτορα νὰ πᾶμε μὲ νταούλι,
 φύσα, νὰ κοκκινίσουμε σὰν τὸ κοκκινγοῦλι,
 φύσα, νὰ χωρισθοῦν τὰ πρόβατα κί' ἔριφια,
 φύσα, ν' ἀφήση τοὺς πιστοὺς ἡ θλίψις κί' ἡ κατήφεια.

Φύσα καὶ χεῖδευσ γλυκὰ τῆς ἀσπραῖς φαβερταῖς μου,
 φύσα μὲς 'στὰ λουλούδια μου καὶ μὲς 'στῆς μαργαρίταις μου,
 νὰ τῆς μαδῶσω καὶ νὰ 'δῶ ἂν μ' ἀγαπᾷ τρώντι.

ἐκείνος ἵπου μ' ἔρριξε παρήμερα σὰν φρόκαλο,
 ἡ τάχατε καὶ σήμερα τοῦ κάθμαι 'στὸ δόντι
 σὰν κᾶτι ποῦ τὸν ἐνοχλεῖ κί' ὡς εἶδος ψαροκόκκαλο.

Φύσα, κί' Ἴβικου γίρανοι πετοῦν καὶ πιαραγί,
 κί' εἰ φίλοι πᾶνε κί' ἔρχονται νὰ γίνουν ὑπουργοί,
 ὅς μου κί' ἐκίνοι, Μπαρμπαν μου, μὰ δῶσε μου κί' αὐτὸ,
 κί' ἰγὼ μαρτίλος χάνομαι καὶ παίζω τὸν κρυφτὸ.

Μικροὶ μεγάλοι πληρωμὴν τῆς πίστεως τὸν θέλουν,
 πᾶν νὰ μ' εἰροῦν 'στὴν Κηρισσιὰ, τοὺς λίνε 'στὴν Ἀθήναι
 πᾶν 'στὴν ἠδὸν τοῦ Ζήνωνος, 'στὴν Κηρισσιὰ τοὺς στέλλουν
 καὶ ὁς τοῦ πλῆον σχόλια, μουμυρωτῆ καὶ γρίνα.

Μ' ὑποσχίσεις καὶ μ' ὀδύνας
 μίση Κηρισσιὰς κί' Ἀθήνας
 στίκω καὶ τοὺς βρασιβίω,
 νὰ μὲ δύν τοὺς ἐμποδίζω,
 νὰ τοὺς βλέπω δὲν ποθῶ
 ἐπειδὴ θὰ τσακωθῶ.

Φύσα, Βορειαὶ μου, φύσηξε ν' ἀπλώσωμε Κορδόνι,
 νὰ κελαιδίση ἡ πέρδικα, νὰ πῆ τὸ χελιδόνι :
 ἐκέρνιτη, ζῆπν' ἀγκάλιασε μίση 'στὸ καλοκαίρι
 Κουβέρνα πούν' εὐκόλιον σὰν νᾶπτε τριφυλιέρη,
 καὶ Κεντρικὰ χωρὶς ζουμί σὰν περσινὰ λεμόνια,
 καὶ Βασιλεία προσοριλῆ γιμάτων ταιριμόνια.

Φύσα, τὸ κάθε φύσημα νὰ τρώω, νὰ τὸ πίνω,
 κί' ἕνας Βορειαὶ ἀποφροῦν καὶ ξεφροῦν νὰ γίνω,
 φύσα, Βορειαὶ, κί' ἀπόστασα νὰ κάνω τὸν Φύισκο,
 φύσα λιπὸν, κί' ἀπόστασα νὰ κοπανάω φρέσκο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαις.

Ἀκμαϊότατος πρεσβύτης, Δανιὴλ ὁ Σουριελῆς,
 ἀνήρ γνώσεως ευρείας καὶ μαθησίας πολλῆς,
 εἰς καιροῖς παραχημένους ἰδρυτῆς Σχολῶν μεγάλων,
 μέγα Παρθενωγαγιῶν θὰ συστήση κωφάλλων,
 σύμφωνα μὲ τῆς Εὐρώπης τὰ συστήματα τὰ νέα,
 πῶς χρυσοῦς καρπούς παράχουν καὶ βλαστούματα γενναία.
 Δι' αὐτὸ δικαίους ὀνομασθ' ἀνακρούσωμαι κί' ἡμῶς
 ὑπεραξίον ἵπαιων καὶ παιδῶν συνδρομῆς.

Λουτρὰ Κυλλήνης ἔξεχα, λουτρὰ Κυλλήνης πρώτης
 γιὰ φάρμαγας, γιὰ λάρμαγας, γιὰ βρόγγους, γιὰ στομάχι
 πολιτισμὸς, ἀνθρωπισμὸς, καθ' ὅλα τελειότης,
 κί' ἐκίνο τὸ Μαρτιμεβὰ ἔμπροσθ τὸν τύφλα νᾶχη.
 Γυναῖκα ὁς τὴν τσάντα μου καὶ τᾶναγκιὰ ρούχα
 νὰ τρεῖω 'στὰ θαυματουργὰ νὰ κολυμβήσω εἰθῆρα...
 αὐτὰ δὲν πτάει πᾶ λουτρὰ νὰ λέγονται θεοῦρα,
 ἀλλὰ τοῦ πάλαι Σιλωάμ ἡ νία κολυμβήθρα.

Τὰ Δάκρυα Μαγδαληνῆς, πολὺ κομψὸν βιβλίον,
 πίστιν καὶ πάθος κί' αἰσθημα θερηκευτικὸν ἔγκλειον...
 Μιμῆς Ἀναστασίου συνίγραψε καὶ τοῦτο
 ἐν ἀρμονίᾳ στίφων καὶ καλλιγλώσσῳ πλοῦτα.